

Bebeđi ölen anne Cennete gider mi?

Ankara'dan Arzu Gül: “Bebeđi ölen anne cennete gider mi? Söylenene göre küçük bebek anne diye ağlarmış ve annesini yanında cennete götürürmüş. Doğru mu?”

Çocukların vefatlarında azap değil, şefkat; gazap değil, merhamet; korku değil, ümit söz konusu; insafsız bir emir değil, acıyan bir elin izleri görünmektedir. Çünkü çocuklar düpedüz Allah'ın rahmetine ve Cennetine uçmaktadırlar. Öyle ki, kendileri Allah'ın rahmet dairesine girmekle beraber, anne ve babalarının da kurtulmalarına şefaathçi olabileceklerini Resulullah Efendimiz (asm) müjdelemektedir.

Peygamber Efendimiz (asm) küçük yaşta ölen çocuklarla ilgili buyurdu ki:

*“Mü'minlerin ölen çocukları Cennette bir dağdadırlar. Kıyamet Günü babalarına teslim edilinceye kadar bakımlarını Hazret-i İbrahim (as) ve hanımı Sâre üzerine alır.”¹

*“Müşriklerin çocukları Cennet ehlinin hizmetçileridirler.”²

*“Ümmetimden bir adam gördüm ki, terazisinin iyilik kefesi hafif gelmişti. Küçük yaşta ölen çocukları geldi ve terazisini ağırlaştırdı.”³

*“Ergenlik çağına gelmeden önce ölen çocuklar, Cennette çok canlı ve hareketli balıklar gibidirler. Birisi babasını karşılar, elbisesinden tutar, Allah ebeveynini de kendisiyle birlikte Cennete koyuncaya kadar bırakmaz.”⁴

Kazaya rıza ve kadere teslim olmanın İslâmiyet'in bir şiarı olduğunu beyan eden ve çocuğu vefat eden Hâfız Hâlid Ağabey için Allah'tan sabr-ı cemil dileyen Bedüzzaman Hazretleri, ölen çocukların bir âhiret azığı ve şefaathçi hükmünde olduklarını kaydeder.

Bedüzzaman Hazretleri, çocuğu vefat eden takva ehli mü'minlere yüksek birer müjde ve teselli mahiyetinde şu noktalara dikkat çekiyor:

1- Kur'ân-ı Hakîm'de, “Ebediyet çocukları” 5 kavramının mânâsı ve sırrı şudur:

Mü'minlerin ergenlik döneminden önce vefat eden çocukları Cennette ebedî, sevimli

ve Cennete lâîk bir surette daimi çocuk kalacaklar ve Cennete giden anne ve babalarının kucaklarında ebedî sevinç kaynağı olacaklardır. Böylece anne ve babalarına çocuk sevmek ve evlât okşamak gibi en lâîf bir zevki ebediyen kazandıracaklardır. Nitekim her lezzetli şey ve mü'minin her isteği Cennette vardır. Cennetin tenasül yeri olmadığından çocuk okşama ve çocuk muhabbeti olmadığını zannedenler yanılmaktadırlar. Dünyada on senelik kısa bir zamanda elemle karışık evlât sevmeye ve okşamaya bedel, âhirette elemsiz, kedersiz, milyonlar sene ebedî evlât sevmeyi ve okşamayı kazanmak mü'minlerin en büyük bir saadet kaynağı olacaktır. Kur'ân, "ebediyet çocukları" cümlesiyle bu hakikate işaret ediyor ve müjde veriyor.

2- Bedüzzaman Hazretleri bu İkinci Nokta'da bir temsil kaydeder. Şöyle ki: Bir zaman, bir zat, bir zindanda bulunuyor. Sevimli bir çocuğu da yanına gönderiliyor. O biçare mahpus hem kendi elemi çekiyor, hem de çocuğunun istirahatını temin edemediği için onun zahmetiyle elem ve keder duyuyordu. Sonra bir gün merhamet sahibi hâkim ona bir adam gönderdi ve dedi ki:

"Şu çocuk gerçi senin evlâdındır. Fakat benim vatandaşım ve milletimdendir. Onu ben alacağım ve güzel bir sarayda besleyip büyüteceğim."

Çocuğun babası ağlayıp sızlayarak diyor ki:

"Ben teselli kaynağım olan evlâdımı vermeyeceğim"

Arkadaşları diyorlar ki:

"Senin üzüntün yersizdir ve mânâsızdır. Eğer sen çocuğa acıyorsan çocuk şu karanlık, sıkıntılı, bozuk ve kirli hapishaneye bedel; ferahlı, saadetli, huzurlu ve rahat bir saraya gidecektir. Eğer sen kendin için üzülyorsan, kendi menfaatini arıyorsan; çocuk senin yanında kalsa, geçici olarak şüpheli bir menfaatle beraber, çocuğun meşakkatinden çok sıkıntı ve elem çekeceksin. Eğer çocuğu hâkime versen, sana daha çok menfaati olacak. Çünkü padişahın merhametini çekecek ve sana şefaatçi hükmüne geçecek. Padişah onu seninle görüştürmek isteyecek. Elbette, görüşmek için onu zindana göndermeyecek; belki, seni zindandan çıkarıp o saraya getirecek, çocukla görüştürecektir. Bir şartla ki, padişaha emniyetin ve itaatın varsa."

Üstad Bedüzzaman diyor ki: "İşte Aziz kardeşim, senin gibi mü'minlerin evlâdı vefât ettikleri vakit şöyle düşünmeli: "Şu çocuk masumdur. Onun Hâlıkı dahi Rahîm ve Kerîm'dir. Benim noksan ve eksik terbiyeme ve şefkatime bedel; onu gayet kâmil olan inâyet ve rahmetine aldı. Dünyanın elemli, musîbetli ve meşakkatli zindanından çıkarıp, Cennetü'l-Firdevs'ine gönderdi. O çocuğa ne mutlu! Şu dünyada kalsaydı

kim bilir ne şekilde girerdi! Onun için ben ona acımıyorum. Onu bahtiyar biliyorum.”

Çocuğun dünyada kalması halinde ebeveynine ait menfaati için dahi acınmayacağını ve acı duyulmayacağını belirten Bedüzzaman, çünkü dünyada kalsaydı on senelik geçici bir elemle karışık bir evlât muhabbeti temin edeceğini; salih olması ve dünya işinde başarılı olması halinde ebeveynine yardımcı olacağını; fakat vefât etmesiyle ebedî Cennette milyonlarca sene ebeveynine evlât muhabbetine kaynaklık edecek derecede ebedî saadete vesîle bir şefaatçi hükmüne geçeceğini kaydeder.⁶

Bedüzzaman'ın bu müjdeli haberinde şu hadis-i şerifin hakikî müjdesi okunmaktadır:

Peygamber Efendimiz (asm) buyurur ki: “Şüphesiz ben, Cennet kapısında durup girmemekte ısrar eden bir düşük çocuğa varıncaya kadar diğer ümmetlere karşı sizin çokluğunuzla iftihar edeceğim. Bu çocuğa: “Cennete gir!” denilecek. O da: “Yâ Rabbi, Annem babam da girsin.” diyecek. Bunun üzerine ona: “Anneni ve babanı da alarak Cennete gir.” denilecektir.⁷

Bedüzzaman der ki: Elbette ve elbette meşkûk (şüpheli) ve muaccel (hemen) bir menfaati kaybeden ve fakat muhakkak geleceği vaad olunan bin menfaati kazanan elem çekmez, acı duymaz, ümitsizce ağlamaz, üzüntü içinde feryat etmez.⁸

Dipnotlar:

1. Câmiü's-Sağîr, 1/634,
2. Câmiü's-Sağîr, 1/635.
3. Câmiü's-Sağîr, 2/1456,
4. Câmiü's-Sağîr, 3/2481.
5. Vâkıa Sûresi, 56/17,
6. Mektûbât, s. 79, 80.
7. Câmiü's-Sağîr, 3/2364,
8. Mektûbât, s. 80.